

"মৰমৰসন্তানসকল – শৰীৰনিৰ্বাহৰ অৰ্থেকৰ্মকৰিও বেহদৰ উল্লভিকৰা, যিমানো ভালদৰে বেহদৰ পঢ়াপঢ়িবা, সিমানে উল্লভিহ'ব"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে যি বেহদৰ পঢ়াপঢ়ি আছা, ইয়াত আটাইতকৈ কঠিন বিষয় কোনটো?

উত্তৰ: এই পঢ়াত সকলোতকৈ উচ্চ বিষয়টি হৈছে ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি দূত কৰা। পিতাই জ্ঞানৰ যি তৃতীয় নেত্ৰ দিছে, তাৰ দ্বাৰা আত্মা ভাই-ভাইক চোৱা। চকুৰে যাতে অলপো প্ৰবঞ্চনা নকৰে। কোনো দেহধাৰীৰ নাম-বুপৰ প্ৰতি যাতে বুদ্ধি নাযায়। বুদ্ধিত যাতে অলপো ছিঃ ছিঃ সংকল্প উদয় নহয়। এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এই বিষয়টিত উত্তীৰ্ণ হোৱাজন বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। বেহদৰ পিতাই বহি লৈ বেহদৰ সন্তানসকলক বুজায়। প্ৰত্যেক কথা এফালে হদৰ, আনফালে বেহদৰো হয়। ইমান সময়ে তোমালোক হদত (লৌকিকৰ সীমিত জগতত) আছিল, এতিয়া বেহদত আছা। তোমালোকৰ পঢ়াও বেহদৰ। বেহদৰ বাদশ্বাহীৰ বাবে এই পঢ়া, ইয়াতকৈ উচ্চ পঢ়া আৰু একো নাই। কোনে পঢ়ায়? বেহদৰ পিতা ভগৱানে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থেও সকলোবোৰ কৰিব লাগে। আকৌ নিজৰ উল্লভিৰ অৰ্থেও কিছু কৰিবলগীয়া হয়। বহুত মানুহে চাকৰি কৰিও উল্লভিৰ বাবে পঢ়ি থাকে। তাত হৈছে হদৰ উল্লভি, ইয়াত বেহদৰ পিতাৰ ওচৰত বেহদৰ উল্লভি। পিতাই কয় - হদ আৰু বেহদ দুয়োটাৰে উল্লভি কৰা। বুদ্ধিৰে বুজি পোৱা যে আমি এতিয়া বেহদৰ সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে। ইয়াততো সকলোবোৰ মাটিত মিহলি হৈ যাব। যিমানো তোমালোকে বেহদৰ উপাৰ্জনত জোৰ দিবা সিমানে হদৰ উপাৰ্জনৰ কথা পাহৰি যাব। সকলোৱে বুজিব এতিয়া বিনাশ হ'ব। বিনাশ সমীপলৈ আহিলে তেতিয়া ভগৱানকো বিচাৰিব। যিহেতু বিনাশ হয় তেন্তে নিশ্চয় স্থাপনা কৰোঁতাও থাকিব। জগতৰ লোকে একোকে নাজানে। তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পাঠ পঢ়ি আছা। হোষ্টেলত (ছাত্ৰাবাসত) সেইসকল ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) থাকে যিসকলে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থাকে। কিন্তু এই হোষ্টেলতো অনন্য। এই হোষ্টেলত কোনোৱে এনেয়ে থাকে যি আৰম্ভণিতে গুচি আহিছিল তেওঁলোক থাকি গ'ল। এইদৰেই আহি গ'ল। ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আহিল। এনেকুৱা নহয় যে সকলোবোৰ ভালেই আহিল। সৰু সৰু সন্তানকো তোমালোকে লৈ আনিলা। তোমালোকে সন্তানসকলকো চম্ভালিছিল। আকৌ তেওঁলোকৰ মাজৰো কিমান গুচি গল। বাগিচাত ফুলো চোৱা আৰু পক্ষীও চোৱা কেনেকৈ টিকলু-টিকলু কৰি থাকে। এই মনুষ্য সৃষ্টিও এই সময়ত এনেকুৱাই হয়। আমাৰ কোনো সভ্যতা নাছিল। সভ্যসকলৰহে মহিমা গাইছিল। এনেকৈ কৈছিল, আমি নিগুণীসকলৰ কোনো গুণ নাই...। যিমানো ডাঙৰ মানুহ নাহক, এইটো অনুভৱ কৰে যে আমি ৰচয়িতা পিতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে নাজানো। গতিকে তেওঁলোক কি কামৰ। তোমালোকো কোনো কামৰ নাছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজিলা এয়া পিতাৰ চমৎকাৰিতা। পিতাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। যি ৰাজ্য আমাৰ পৰা কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। কোনেও অলপো বিধিনি আনিব নোৱাৰে। কিহৰ পৰা যে আমি কি হৈ যাওঁ! সেয়েহে এনেকুৱা পিতাৰ শ্ৰীমতত নিশ্চয় চলা উচিত। বিশ্বত যিমানোই গ্লানি, হুলস্থূল আদি নহওঁক এইয়া কোনো নতুন কথা নহয়। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও হৈছিল। শাস্ত্ৰতো আছে। সন্তানসকলক শুনোৱা হৈছে, ভক্তি মাৰ্গত যি শাস্ত্ৰ আছে সেইয়া পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত পঢ়িব। এই সময়ত তোমালোক জ্ঞানৰ দ্বাৰা সুখধামলৈ যোৱা। তাৰ বাবে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এতিয়া যিমানোই পুৰুষাৰ্থ কৰিবা কল্পই-কল্পই সিমানেই হ'ব। নিজৰ ভিতৰত বিচাৰ কৰা – মই কিমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিম। প্ৰত্যেক বিদ্যার্থীয়ে এইটো বুজি পায় যে মই যিমানোই ভালদৰে পঢ়িম সিমানেই শ্ৰেষ্ঠ হ'ম। এওঁ মোতকৈ বুদ্ধিয়ক (পাকৈত), গতিকে মইও বুদ্ধিয়ক হ'বলৈ চেষ্টা কৰোঁ। ব্যৱসায়ীসকলৰ মাজতো এনেকুৱা হয় - মই এওঁতকৈ বুদ্ধিয়ক হওঁ অৰ্থাৎ পাকৈত হওঁ। অল্লকালীন সুখৰ বাবে যত্ন কৰে। পিতাই কয় - মিঠা, মিঠা সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ কিমান ডাঙৰ পিতা হওঁ। সাকাৰী (দৈহিক) পিতাও আছে গতিকে নিৰাকাৰী পিতাও আছে। দুয়োজন একত্ৰিত হৈ আছে। দুয়োজনে মিলি কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ পঢ়া বুজি পাল। অন্য কোনেও নাজানে। প্ৰথম কথা হৈছে আমাক পঢ়ুওৱাজন কোন? ভগৱানে কি পঢ়ায়? ৰাজযোগ। তোমালোক ৰাজমুখি হোৱা। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী (শৰীৰক কষ্ট দি যোগ কৰোঁতা)। তেওঁলোকো ঋষি হয়, কিন্তু হদৰ। তেওঁলোকে কয় আমি ঘৰবাৰী ত্যাগ কৰিলোঁ। এয়া জানো কিবা ভাল কাম কৰিলে? তোমালোকে ঘৰবাৰী তেতিয়াহে এৰা যেতিয়া বিকাৰৰ কাৰণে ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলে। তেওঁলোক কিয় ব্যতিব্যস্ত হ'ল? তোমালোকে যেতিয়া মাৰ খাবলগীয়া হ'ল তেতিয়া গুচি আহিলা। প্ৰত্যেককে সোধা, কুমাৰীসকলে, স্ত্ৰীসকলে কিমান মাৰ খালে, তেতিয়াহে গুচি আহিল। আৰম্ভণিতে কিমান আহিছিল। ইয়াত জ্ঞান অমৃত পাইছিল সেয়েহে চিঠি লৈ আহিছিল যে আমি জ্ঞান অমৃত পান কৰিবলৈ ওঁম ৰাধেৰ ওচৰলৈ যাবলৈ ওলালো। এই বিকাৰৰ কাৰণে কাজিয়া,

হলস্থূল আৰম্ভণিৰ পৰাই চলি আহিছে। বন্ধ তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া আসুৰী জগতৰ বিনাশ হ'ব। পুনৰ আধাকল্পৰ বাবে বন্ধ হৈ যাব।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাৰ পৰা প্ৰালন্ধ লোৱা। বেহদৰ পিতাই সকলোকে বেহদৰ প্ৰালন্ধ দিয়ে। হদৰ পিতাই হদৰ প্ৰালন্ধ দিয়ে। সেইয়াও কেৱল সন্তানসকলেহে সম্পত্তি লাভ কৰে। ইয়াত পিতাই কয়-তোমালোক কন্যা হোৱা বা পুত্ৰ, দুয়ো সম্পত্তিৰ অধিকাৰী। সেই লৌকিক পিতাৰ দৃষ্টিত ভেদাভেদ থাকে, কেৱল পুত্ৰকহে উত্তৰাধিকাৰী পাতে। স্ত্ৰীক অৰ্ধাংগিনী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তেওঁকো ভাগ নিদিয়ে। পুত্ৰইহে চম্ভালে। পিতাকৰ সন্তানৰ প্ৰতি মোহ থাকে। এইজন পিতাই বিধি অনুসৰি সকলো সন্তানক (আত্মাক) সম্পত্তি দিয়ে। ইয়াত পুত্ৰ বা কন্যাৰ পাৰ্থক্যই নাথাকে। তোমালোকে কিমান যে সুখৰ সম্পত্তি বেহদৰ পিতাৰ পৰা লোৱা। তথাপিও সম্পূৰ্ণকৈ নপঢ়া। পঢ়িবলৈ এৰি দিয়া। কন্যাসকলে লিখে-বাবা, অমুকে তেজোৰে লিখি দিছিল। এতিয়া নাহে। তেজোৰেও লিখে- বাবা, আপুনি মৰম কৰক বা পৰিত্যাগ কৰক, মই আপোনাক কেতিয়াও এৰি নিদিওঁ। কিন্তু পিতাৰ দ্বাৰা পালিত হৈ পুনৰ গুচি যায়। পিতাই বুজায়-এইয়া সকলো ড্ৰামা। কোনোবা আশ্চৰ্যজনকভাৱে গুচি যাব। ইয়াত বহি আছা, গতিকে নিশ্চয় আছে, এনেকুৱা বেহদৰ পিতাক আমি কেনেকৈ ত্যাগ কৰিম। এয়াতো শিক্ষাও হয়। গেৰান্টিও কৰে (প্ৰতিশ্ৰুতিও দিয়ে), মই লগত লৈ যাম। সত্যযুগৰ আৰম্ভণিতে ইমানবোৰ মানুহ নাছিল। এতিয়া সংগমত সকলো মানুহ আছে, সত্যযুগত বহুত কম হ'ব। ইমানবোৰ ধৰ্মৰ মানুহ কোনো নাথাকিব। তাৰ বাবে সকলো তৈয়াৰী হৈ আছে। এই শৰীৰ এৰি শান্তিধামলৈ গুচি যাবগৈ। হিচাব-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি, য'ৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছিল তালৈ গুচি যাব। সেইয়া হৈছে দুঘণ্টাৰ নাটক, এইয়া হৈছে বেহদৰ নাটক। তোমালোকে জানা, আমি সেইখন ঘৰৰ নিবাসী আৰু এজন পিতাৰে সন্তান হওঁ। বাস কৰা স্থান হৈছে নিৰ্বাণধাম, বাণীৰ পৰা নিলগত। তাত আৱাজ (শব্দ) নাথাকে। মনুষ্যই ভাবে ব্ৰহ্মত বিলীন হৈ যায়। বাবাই কয় আত্মা অবিনাশী, আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। কিমান জীৱ আত্মা আছে। অবিনাশী আত্মাই শৰীৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। সকলো আত্মাই ড্ৰামাৰ ভাওৰীয়া। বাস কৰা স্থান ব্ৰহ্মাণ্ড, সেইয়া ঘৰ হয়। আত্মা ডিম্বাকৃতিৰ ৰূপত দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেই ব্ৰহ্মাণ্ডই আত্মাৰ থকা স্থান। প্ৰতিটো কথাকেই ভালদৰে বুজিব লাগে। নাই বুজা যদি আগবাঢ়ি গৈ থাকিলে, শূনি থাকিলে, নিজেই বুজিবা। এৰি দিলে একোৱে বুজি নাপাব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈ নতুন সৃষ্টি স্থাপন হয়। পিতাই কয়, কালি তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া পুনৰ তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ আহিছা। গীতো আছে নহয়- বাবাই আমাক এনেকুৱা মালিক কৰি তোলে যিটো আমাৰ পৰা কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। আকাশ, ভূমি আদিৰ ওপৰত আমাৰ দখল (অধিকাৰ) থাকে। এই বিশ্বত চোৱা কি কি আছে। সকলোৱে হৈছে স্বার্থপৰ সংগী। তাতো এনেকুৱা নহ'ব। যিদৰে লৌকিক পিতাই সন্তানসকলক কয়-এই ধন-সম্পত্তি সকলোবোৰ তোমাক দি থৈ যাওঁ, এইবোৰ ভালদৰে চম্ভালিবা। সেইদৰে বেহদৰ পিতায়ে কয়-তোমালোকক ধন সম্পত্তি সকলো দিছোঁ। তোমালোকে মোক আহ্বান কৰিছিল, পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱা- সেয়েহে নিশ্চয় পবিত্ৰ কৰি তুলি বিশ্বৰ মালিক কৰিম। পিতাই কিমান যুক্তিৰে বুজায়। ইয়াৰ নামেই হৈছে সহজ জ্ঞান আৰু যোগ। চেকেণ্ডৰ কথা। চেকেণ্ডত মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি। তোমালোক এতিয়া কিমান দূৰদৰ্শী বুদ্ধিৰ হৈ গ'লা। এইটোৱে যাতে চিন্তন চলি থাকে যে আমি বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা পঢ়ি আছো। আমি নিজৰ বাবে ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো, গতিকে তাত আমি উচ্চ পদ কিয়নো নাপাওঁ। কম কিয় পাওঁ? ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। তাতো পদমৰ্যাদা থাকিব নহয় জানো। দাস-দাসী বহুত থাকিব। তেওঁলোকেও বহুত সুখ পায়। একেলগে ৰাজমহলত থাকিব। সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰিব। কিমান সুখী হ'ব। কেৱল নামতহে দাস-দাসী। যি ৰজা-ৰাণীয়ে খায় সেয়া দাস-দাসীয়েও খাব। প্ৰজাই সেইয়া খাবলৈ নাপায়, দাস-দাসীৰো বহুত মান থাকে। কিন্তু তেওঁলোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। তোমালোক সন্তানসকল গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। দাস-দাসীতো ইয়াতো ৰজাসকলৰ ওচৰত থাকে। ৰাজকুমাৰীসকলৰ যেতিয়া সভা হয়, পৰস্পৰ মিলিত হয়, তেতিয়া ফুলেৰে সজ্জিত হৈ মুকুট আদিও পিন্ধে। আকৌ তেওঁলোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি ডাঙৰ শোভনীয় সভা অনুষ্ঠিত হয়। তাত ৰাণীসকল নবহে। তেওঁলোক পৰ্দাৰ আঁৰত থাকে। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বুজায়। তেওঁক তোমালোকে প্ৰাণদাতা বুলিও কোৱা, জীৱন দান দিওঁতা। বাৰে বাৰে শৰীৰ এৰাৰ পৰা বচাওঁতা। তাত মৃত্যুৰ চিন্তা নাথাকে। ইয়াত কিমান চিন্তা থাকে। অলপ কিবা হ'লেই ডাক্তৰক মাতে যাতে মৃত্যু হৈ নাযায়। তাত ভয়ৰ কথা নাথাকে। তোমালোকে কালক জয় কৰা, গতিকে কিমান নিচা থাকিব লাগে। পঢ়ুওৱাজনক স্মৰণকৰা, সেয়াও স্মৃতিৰ যাত্ৰাই হয়। পিতা, শিক্ষক, সংগ্ৰহক স্মৰণ কৰা সেয়াও ঠিক, যিমান শ্ৰীমতত চলিবা....., মন, বচন, কৰ্মৰে পবিত্ৰ হ'ব লাগে। বুদ্ধিত যাতে বিকাৰী সংকল্পও উদয় নহয়। সেইয়া তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া ভাই-ভাই বুলি বুজিবা। ভাই-ভনী বুলি ভাবিলেও ছিঃছিঃ হৈ যায়। সকলোতকৈ বেছি প্ৰবঞ্চনা কৰোঁতা হৈছে এই দুটি চকু, সেয়েহে পিতাই তৃতীয় নেত্ৰ দিছে গতিকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি ভাই-ভাইক চোৱা। ইয়াকে কোৱা হয় জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ। ভাই-ভনী বুলি ভাবিলেও ফেল হৈ যায়, সেয়েহে অন্য উপায় উলিওৱা হয়- নিজকে ভাই-ভাই বুলি ভাবা।

বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বিষয় থাকে নহয়। কিছুমান বহুত টান বিষয়ো থাকে। তোমালোক কাৰো নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হ'ব নোৱাৰা। বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। মুখ্য কথা পিতাই কয়, ভাই-ভাই বুলি বুজা। গতিকে সন্তানসকলে ইমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কিন্তু চলোঁতে চলোঁতে কিছুমান ট্ৰেটৰো (বিশ্বাসঘাতকো)হৈ পৰে। ইয়াতো এনেকুৱাই হয়। ভাল ভাল সন্তানকো মায়াই নিজৰ কৰি লয়। তেতিয়া পিতাই কয় মোক পৰিত্যাগো কৰে, ডাইভ'ৰ্চো (বিচ্ছেদো) দিয়ে। পৰিত্যাগ সন্তান আৰু পিতাকৰ মাজত হয় আৰু ডাইভ'ৰ্চ স্ত্ৰী আৰু পতিৰ মাজত হয়। পিতাই কয় মোৰ ক্ষেত্ৰত দুয়োটাই হয়। ভাল ভাল কন্যাইও ডাইভ'ৰ্চো দি গৈ ৰাৱণৰ হৈ পৰে। চমৎকাৰ খেল নহয়নে? মায়াই কি নকৰে! পিতাই কয় মায়া বৰ কাঢ়া (কঠোৰ)। গায়ন আছে গজক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘৰিয়ালে) থায়। বহুত ভুল কৰি বহি থাকে। পিতাৰ প্ৰতি অনাদৰ (অসন্মান) কৰিলে তেতিয়া মায়াই কেঁচাতে খাই পেলায়। মায়া এনেকুৱা যে কোনো কোনোজনক একেবাৰে গ্ৰাস কৰি পেলায়। ভাল বাৰু!

সন্তান সকলক কিমান শুনালো, কিমান শুনোঁ। মুখ্য কথা হৈছে অল্ক (পিতা;ভগৱান)। মুচলমানসকলেও কয় - ৰাতিপুৱা উঠি অল্কক স্মৰণ কৰা। এইখিনি সময় শুবৰ বাবে নহয়। এইটো উপায়ৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হয় আৰু অন্য উপায় নাই। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ সৈতে কিমান বিশ্বস্ত হৈ থাকে। কেতিয়াও তোমালোকক এৰি নিদিয়। আহিছেই শুধৰাই লগত লৈ যাবলৈ। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে তোমালোক সতোপ্ৰধান হ'বা। সেইফালে জমা হৈ থাকিব। পিতাই কয় নিজৰ হিচাপ ৰাখিবা- কিমান স্মৰণ কৰা, কিমান সেৱা কৰা। বেপাৰী লোকে লোকচান হোৱা দেখিলে সাৱধান হয়। ঘাটি হ'বলৈ দিব নালাগে। কল্প-কল্পান্তৰলৈ ঘাটি হৈ যায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) মন, বচন, কৰ্মৰে পবিত্ৰ হ'ব লাগে, বুদ্ধিত যাতে বিকাৰী সংকল্পৰো উদয় নহয়, তাৰ বাবে আত্মা ভাই-ভাই হওঁ, এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। কাৰো নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হ'ব নালাগে।

(2) যিদৰে পিতা বিশ্বস্ত (বিশ্বাসী) হয়, সন্তানসকলক সংশোধন কৰি লগত লৈ যায়, এনেকুৱা বিশ্বস্ত হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও পিতাক পৰিত্যাগ নকৰিবা বা ডাইভ'ৰ্চ (বিচ্ছেদ) নিদিবা।

বৰদান: সকলোবৰদানকসময়মতেকাৰ্যতপ্ৰয়োগকৰিফলপ্ৰসূকৰোঁতাপ্ৰাপ্তিস্বৰূপহোৱা
বাপদাদাৰ দ্বাৰা সময়ে সময়ে যি বৰদান প্ৰাপ্ত হয়, সেইয়া সময়ত কাৰ্যত লগোৱা। কেৱল বৰদান শুনি আনন্দিত নহ'বা যে আজিবহুত ভাল বৰদান দিলে। বৰদানক কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰিলে বৰদান স্থায়ী হয়। বৰদান হৈছে অবিনাশী পিতাৰ, কিন্তু তাক ফলপ্ৰসূ কৰিব লাগে। ইয়াৰ বাবে বৰদানক বাৰে বাৰে স্মৃতিৰ জল দিয়া, বৰদানৰ স্বৰূপত স্থিত হোৱাৰ তাপ দিয়া তেতিয়া বৰদানৰ ফল স্বৰূপ হৈ যাবা।

স্লোগান: যাৰদৃষ্টিতপিতাআছেতেওঁৰওপৰতমায়াৰনজৰ(দৃষ্টি)পৰিবনোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!